

90. születésnapját ünnepelte

Tisztelettel köszöntjük 90. születésnapján **dr. Ádám János** okl. vegyész-mérnököt, a műszaki tudományok kandidátusát, a hazai alumíniumkohászati kutatás-fejlesztés első generációjának meghatározó személyiségét, vezető szakemberét.

1952-ben lett okleveles vegyész-mérnök a Budapesti Műszaki Egyetemen, diplomamunkáját **dr. Lányi Béla** egyetemi tanár irányításával készítette el. Témája az alumíniumiparhoz kötődött, nevezetesen a hazai barnaszeneke anódmassza-nyersanyagként történő felhasználási lehetőséget vizsgálta. Az egyetem elvégzése után első munkahelye a Könnnyűfémpari Minőségellenőrző Intézet volt, ahol vezető mérnökként dolgozott, és feladata a szövet bauxitexport minőségi ellenőrzése volt. A Fémpari Kutató Intézetbe történt átszervezése után az intézet Elektrometallurgiai Laboratóriumának egyik alapítója, tudományos főmunkatársa, az alumíniumelektrolízis-kutatások vezetője lett. Ettől kezdve szakmai pályafutása a hazai alumíniumipart, a hazai alumíniumkohászati fejlesztéseket szolgálta, mindig elkötelezetten, igényes kutatói munkájával.

Az volt egyik elgondolása, hogy az elektrolízis energiateherhasználatának a csökkentéséhez és az áramhatásfok javításához lényeges beruházás nélkül hozzájárul az elektrolit-összetétel meghatározása az adott kádkonstrukcióhoz és technológiához.

Ennek elérése érdekében, mint az elektrolízis laboratórium vezetője, sóolvadék laboratóriumot hozott létre, mely laboratórium alkalmas volt a kriolit alapú olvadákok fizikai-kémiai tulajdonságainak meghatározására. A megvalósult laboratórium nemzetközi szakmai elismertséget kapott, és a közép-európai térségben egyedülálló volt. Az iparágban először **dr. Becker Ervin**nel közösen elkészítették a mérésen alapuló hő- és feszültségmérleget a különböző konstrukciójú hazai alumíniumelektrolizáló kádakra. Mé-

résekkel, vizsgálatokkal támogatták az áramerősség növelésére irányuló törekvéseket. Nagyon jó kapcsolatot tartott az alumíniumkohók vezetőivel, szakembereivel.

1968-ban fél éves ösztöndíjjal a híres francia Grenoble-i egyetemen a háromréteges alumíniumraffinálás folyamatait kutatta.

„A nátriumklorid és a kalciumfluorid adalékok együttes hatása az alumíniumelektrolízis technológiai paramétereire” című disszertációja alapján műszaki doktori címet szerzett a Budapesti Műszaki Egyetem vegyész-mérnöki karán. 1978-ban „Az optimális timföldkoncentráció és a timföldtartalom műszeres meghatározása az alumíniumelektrolízisben” című disszertációjával elnyerte a műszaki tudományok kandidátusa tudományos fokozatot. 1983-ban környezetvédelmi szakmérnöki képesítést szerzett.

A 70-es évek második felében érdeklődése fokozatosan áterjedt az alumíniumipar környezetvédelmi feladataira, irányította a fejlesztéseket. Mérések, vizsgálatok alapján elkészítette mindhárom alumíniumkohó fluoridmérlegét. Félüzemi száraz gáztisztítási kísérleteket kezdeményezett a hazai timföldek felhasználhatóságára, a fluoridok adszorpciójára. Kezdeményezte a száraz gáztisztítási technológia megvalósítását az Inotai Alumíniumkohóban. Vezette a vörösiszap porzási veszteségeinek csökkentésére irányuló kísérleteket, továbbá szabadalmaztatta az alumínium leégésének csökkentésére irányuló fedősós kísérletek eredményeit.

Képviselte a magyarországi alumíniumipart a KGST Fémkohászati Környezetvédelmi műszaki tudományos bizottságában. Kiválóan beszélt oroszul, németül, franciául és románul.

Az Alumíniumipari Tervező és Kutató Intézetből ment nyugdíjba, sajnálattal és kritikával vette tudomásul a kohók bezárását.

Több mint 75 közleménye jelent meg a hazai és nívós nemzetközi folyóiratokban. A timföldek fizikai és kémiai tulajdonsága és a kohászati timföldekkel a száraz gáztisztítás szempontjából támasztott követelményeiről monográfiát írt.

Számos kitüntetéssel ismerték el sikeres szakmai és közéleti tevékenységét.

1952 óta tagja az OMBKE Fémkohászati Szakosztálynak, a Környezetvédelmi Munkabizottságnak több éven keresztül vezetője volt. Az egész szakmai pályafutását jellemezte az elkötelezettség és felelősségvállalás az alumíniumipar iránt. Támogatta a fiatal kutatók szakmai fejlődését.

Születésnapja alkalmából az egész alumíniumipari kollektíva és a volt közeli munkatársak nevében szívből gratulálunk, és további jó egészséget kívánunk.

70. születésnapját ünnepelte

Zupkó István 1947. július 19-én született Szikszón. 1965-ben szerzett kohász technikus képesítést a Diósgyőri Gábor Áron Kohó- és Öntőipari Technikum Kohász tagozatán.

1966–1971 között a Nehézipari Műszaki Egyetem Kohómérnöki Karán, kohásztechnológiai szakon tanult. 1987-ben Dr. Univ. doktori fokozatot, 2002-ben PhD-címet szerzett.

Érettségi után a Lenin Kohászati Művek Durvahengerművében helyezkedett el. 1965. novemberétől 1966. augusztusig sorkatonai szolgálatot teljesített.

Egyetemi tanulmányai befejezése után a NME Kohógéptani és Képlékenyalakítástani Tanszékén dolgozott a MTA Kohászati Munkaközösségének tudományos segédmunkatársaként, majd 1975-től tudományos munkatársaként.

1989-ben nevezték ki egyetemi adjunktussá. 1995-ben az átszervezett kar Anyagtechnológiai Intézetének Minőségbiztosítási Kihelyezett Tanszékére helyezték át, ahol 2001-ig dolgozott.

2001-től 2003-ig a Miskolci Egyetem Hőenergiagazdálkodási Intézet Tüzeléstani Tanszékén egyetemi adjunktus, majd 2003-ban történt kinevezése után egyetemi docens volt.

2004-ben az egyetem rektora áthelyezte régi-új szolgálati helyére a tanzsékek összevonása után immár Fémteni és Képlékenyalakítástani Tanszékre. 2012-ben ment nyugdíjba.

A diploma megszerzését követően a Kohógéptani és Képlékenyalakítástani Tanszéken bekapcsolódott a tanzsék kutatómunkáiba és a kohásstechnológus hallgatók oktatásába, tudományos diákköri dolgozatok és diplomatervező feladatok szakmai irányításába.

A Minőségbiztosítási Kihelyezett Tanszéken és a Tüzeléstani Tanszéken is részt vállalt a kohásstechnológus hallgatók képzésében és az Anyagtechnológiai Intézet Fémtechnológiai Tanszékén folyó kutatómunkákban is.

Részt vett a BSc- és MSc-képzés bevezetéséhez szükséges akkreditálás előkészületeiben, a tantervek kidolgozásában. 2005-től a ME anyagmérnök BSc képlékenyalakítási szakirány vezetője, 2006-tól a ME kohómérnök MSc képlékenyalakító szakirány vezetője volt.

Oktatói és kutatási témavezetői tevékenysége mellett jelentős szerepet vállalt a Von Roll keskenyszalag hengerállványnak az Alcoa Kőfém Kft.-ből a Képlékenyalakító Laboratóriumba történő áttelepítésében.

A MTA Köztestületének tagja. A MTA Miskolci Területi Bizottsága (MAB) Anyagtudományi- és Technológiai Szakbizottsága Képlékenyalakítási Munkabizottságának tagja.

1989 óta tagja az Országos Magyar Bányászati és Kohászati Egyesületnek.

Vadász József 1947. augusztus 1-én született Székesfehérváron. A székesfehérvári József Attila Gimnáziumban érettségizett 1965-

ben. Tanulmányait a dunaujvárosi Felsőfokú Kohóipari Technikumban folytatta, ahol 1968-ban felsőfokú kohász szaktechnológusi oklevelet kapott. 1968-tól gyakorló üzemmérnökként dolgozott a Székesfehérvári Nehézfémöntödében. 1968 és 1970 között sorkatonai szolgálatát töltötte a Magyar Honvéd-

ségnél. A szolgálat után visszatért a Nehézfémöntödébe és munkahelyi támogatással jelentkezett a miskolci Nehézipari Műszaki Egyetemre. Az egyetem levelező tagozatán 1973-ban kohómérnöki oklevelet szerzett a Kohómérnöki Kar öntő szakán.

1978 augusztusáig dolgozott a Székesfehérvári Nehézfémöntödében, majd utódvállalata, a Csepel Művek Fémmű székesfehérvári gyáregységében. Technológus, homoköntödei művezető, beruházásvezető és a folyamatos rúd-cső öntöde üzemvezető beosztásokban dolgozott. Munkáját kiváló újító, kiváló dolgozó kitüntetésekkel ismerték el.

1978-ban már a Székesfehérvári Kőfém öntöde gyáregységében folytatta szakmai munkáját. Művezető, technológus, majd a Fejlesztési Főosztályon fejlesztő mérnök beosztásban dolgozott. Ebben a minőségében részt vett az olvasztási folyamatok számítógépi vezérlése, kontrollja program megvalósításában. Később az olvadó fém minőségének javítása programban a fémtisztítási technológia paramétereinek kidolgozásával foglalkozott, az inline rendszerű fémtisztítóreaktorok telepítését szorgalmazta.

1989-ben az Öntöde Gyáregység műszaki-termelési vezetője lett, majd a gyáregység vezetőjévé nevezték ki egy pályázat elnyerése után 1991-ben. 1992-től részt vett az ALCOA amerikai cég szakembereiből álló műszaki, technológiai csoport munkájában. Ez a csoport készítette elő azt a folyamatot, amelynek a végén 1973-ban az ALCOA megvásárolta a Kőfém Kft. többségi tulajdonát. 1973-tól 2000-ig az öntödei Mérnökiroda vezetőjeként irányította az épület karbantartási, továbbá a gépek, berendezések felújítási munkáit. 2000-ben megbízást kapott az öntödei karbantartási osztály vezetésére. Számos kemencefelújítást vezényelt le, létrehozta a karbantartás számítógépes felügyeleti rendszerét, integrálva a vállalati Total Productiv Management (TPM) rendszerbe. 2002-től az öntöde beruházási terveit dolgozta ki és szervezte a feladatokat. 2007-ben ment nyugdíjba.

Az OMBKE-nek 1970-től tagja. A székesfehérvári helyi szervezet vezetőségében dolgozott szervező titkárként, az öntödei csoportot vezette. Szakmai rendezvények szervezője,

több rendezvény előadója is volt. 1996-ban a székesfehérvári bányászok, kohászok, erdészek, faipari szakemberek részvételével megszervezte a „Millecentenáriumi Szakestély”-t. OMBKE oklevél és negyven éves egyesületi tagságért emlékérem tulajdonosa.

Sáfár Lászlóné 1947. szeptember 12-én született Katymáron. Középiskolai tanulmányait Dunaujvárosban a Széchenyi István Gimnáziumban végezte. Érettségi után egy évet a Dunai Vasmű Hideghengerművében minőségellenőrként dolgozott, majd a Dunai Vasmű ösztöndíjasaként a Felsőfokú Kohóipari Technikum hallgatója lett.

1970-ben szerezte meg oklevelét kohász alakítástechnológus szakon, majd az intézmény főiskolává válásakor különböző állami vizsgát tett 1972-ben, és ugyanazon a szakon üzemmérnök lett.

1970-től a Dunai Vasmű Technológiai Főosztályán technológusként, később mint hengergazdálkodó dolgozott 1990-ig. A két évtizedes időszakban több alkalommal részt vett az akkori „Alkotó ifjúság” pályázaton szerzőként vagy társszerzőként.

1990-ben a vállalat átalakításakor a Kereskedelmi Igazgatóságra került, és az akkor létrehozott piacpolitikai főosztály főmunkatársa lett. Később az ugyanitt kialakított Marketing Főosztály szervezetében is főmunkatársként dolgozott.

A vállalatnál eltöltött évek alatt folyamatosan képezte magát az idegen nyelvek (német és angol), a számítástechnika, a márkavédelem és az ISO rendszerek működtetése területén.

A márkavédelem keretében a vállalat melegen- és hidegen hengerelt, valamint profil termékeinek a belföldi és külföldi vevőelégedettségi vizsgálatok aktív résztvevője és az értékelések irányítója volt.

Számítástechnikai szakemberek bevonásával a felső vezetés részére kialakította a termékértékesítések információs rendszerét az ún. VIR-t (Vezetői Információs Rendszer). Rendszeresen részt vett különböző szakmai

konferenciákhoz szükséges háttéranyagok előkészítésében.

2006-ban kordedvezményes nyugdíjba vonult.

Az OMBKE-nek 1969 óta tagja a Vaskohászati szakosztály dunaújvárosi helyi csoportjában, majd a nyugdíjba vonulás után átigazolva a budapesti csoportba. Elkötelezett a selmeci hagyományok éltetésében. 1973 óta férjzett és három leány édesanyja, valamint kilenc unokája van.

Dr. Ládai Balázs 1947-ben Budapesten született, régi bányász-kohász családból származik. A budapesti Eötvös József Gimnázium elvégzése után a Nehézipari Műszaki Egyetem kohómérnöki karára iratkozott be, s annak öntő ágazatán végzett 1972-ben. Pályafutását a Csepel Művek Vas- és Acélöntödéjében kezdte, ahol előbb művezetőként, majd a Metallurgiai Csoport beosztott mérnökeként dolgozott. Ez a csoport vezette be a

gömbgrafitos öntöttvas nagyipari előállítását Csepelen. Sikerei, szakmásteretete eredményeként belföldi, „rendes” aspirantúrára nyert felvételt 1978-ban, kijelölt tudományos munkahelye a Vasipari Kutató Intézet lett. Kandidátusi értekezését a különféle grafitformációkkal dermedő öntöttvasak kristályosodásának megfigyelése témakörében védte meg. 1984-től tudományos főmunkatárs a Gépipari Technológiai Intézet Öntészeti Főosztályán, ahol a növelt szilárdságú és ötvözött öntöttvasak kutatásával és az innovációk hazai öntödékbe telepítésével foglalkozott. Az ipari kutatóintézetek összeomlását követően az intézet kísérleti öntödéjének munkahelyeit megmentették azáltal, hogy néhány munkatársával 1994-ben 13 fős kft.-t alapított a telephely bérbevételével. Irányításával egyedi ill. kis sorozatú, igényes felületű, különleges anyagminőségű öntvényeket gyártottak. A telephely tulajdonosváltása miatt a céget felszámolták. 1999–2001 között üzemvezetői beosztásban dolgozott az ország akkor legkorszerűbb öntödéjében, a győri VAW Alumíniumtechnika Kft.-ben, ahol különféle gépkocsik fél-

kész hengerfejeit állították elő. Itt csúcstechnológiai szintű, számgjegyzérlésű öntő- és magkészítő gépek telepítésével és beüzemelésével foglalkozott. 2001–2004 között főtechnológus a Rába Kispesti Vas- és Acélöntödéjében. Nevéhez a cold-box magkészítés és a kupolókemence-indukciós kemence duplex olvasztás technológia meghonosítása, valamint nehéz gépjárművek léghűtéses féktárcsa öntvényének gyártástechnológiája fűződik. Pályájának vége ismét Csepelen találja, ahol főtechnológusi és főmetallurgusi munkakörben nyugdíjazásáig dolgozott, majd szakértőként 2013-ig volt alkalmazásban.

Az OMBKE öntészeti szakosztályának 1970 óta tagja. A szakosztály ifjúsági bizottságának alapító tagja, öntészeti világtalálkozások szervezője, az OMBKE Ifjúsági Bizottságának vezetője, a szakosztály titkárhelyettese, alelnöke, titkára, a budapesti szervezet elnöke. Számos kitüntetés birtokosa, melyek közül a kollégái által neki javasolt Szent Borbála-éremre a legbüszkébb.

Longa Péter okl. kohómérnök, okl. gazdasági mérnök 1947. október 22-én született Budapesten. Általános és középiskolai tanulmányait szintén itt végezte. 1966-ban felvételt nyert a Nehézipari Műszaki Egyetem Kohómérnöki Karára, ahol 1971-ben diplomázott.

Az egyetem elvégzése után szakmai pályafutását a Csepel Művek Fémű Rézfinomító-Elektrolízis Üzemében kezdte, mint fizikai állományú gyakornok mérnök, majd később technológus. 1973-ban a Cső-Rúdhúzó Üzembe nevezték ki termelésirányító mérnöknek, ahol rövidesen főművezetőként, majd üzemvezetőként folytatta munkáját.

1976-ban másoddiplomát szerzett a Nehézipari Műszaki Egyetem Gazdasági Mérnöki szakán.

A hetvenes évek második felében a Féműben induló a CSM Fémű-ESAB ívhegesztő elektródagyártás tervezési és beruházási munkáinak előkészítésében és kivitelezésben vett részt. Az új üzem svéd berendezések

és technológia alapján Móron létesült, és ma is eredményesen működik, de sajnos már külföldi tulajdonossal. Az ívhegesztő elektródagyártás fejlesztésben végzett tevékenységért a Csepel Művek Tröszt Alkotói Nívódíjában részesült 1978-ban.

Felhasználva a beruházásnál szerzett tapasztalatokat és nyelvismeretét 1983-tól a Vasipari Kutató Intézet külkereskedelmi irodájánál, majd 1988-tól a Dunaferri-Metalimpex Kft.-nél tevékenykedett, mint export üzletkötő. A váltás előfeltételeként a szakmai ismeretek mellé levelezőként a Külkereskedelmi Főiskolán külkereskedői végzettséget szerzett.

1991-ben a francia USINOR-SACILOR állami tulajdonú acélipari csoport alkalmazásába került pályázat útján, a budapesti képviselői irodájuk vezetésére. Feladata volt az akkoriban megjelenő autóiipari cégek és azok beszállítói részére a helyszínen a gyártóművel közösen alkalmazástechnikai segítséget nyújtani. Ez a tanácsadói tevékenység 1993-tól a francia UGINE által gyártott korrózióálló, majd 1997-től a csoporthoz csatlakozó belga Cockerill Sambre és német EKO Stahl speciális horganyzott lemeztérmeikkel egészült ki.

2003-ban nevezték ki a francia-luxemburgi-spanyol tulajdonú ARCELOR FCE HUNGARY Kft. ügyvezetőjévé és ebben a pozícióban az ARCELORMITTAL FCE HUNGARY Kft. megalakulásakor 2006-ban megerősítették. 2010-ben vonult nyugállományba, de a szakmával a kapcsolata nem szakadt meg, rendszeresen segíti tanácsaival régi kollégáit és aktív résztvevője az OMBKE rendezvényeinek.

1971-ben kapcsolódott be az OMBKE Fémkohászati Szakosztály munkájába, fiatal mérnökként több jelentős egyesületi és vállalati konferencia szervezésében vett részt, másfelől szakmai munkája elismeréseként a Csepel Művek Féműben többször részesült Kiváló Dolgozó kitüntetésben és dolgozataival eredményesen részt vett a Kiváló Ifjú Mérnök és az Alkotó Ifjúság szakmai vetélkedőkön. A 40 éves egyesületi tagságért Soltz Vilmos-émlékéremet kapott.

Czomba Imre 1947. november 12-én született Pátróha községben. A kisvárdai Bessenyei György Gimnáziumban

érettségizett 1966-ban. A miskolci Nehézipari Műszaki Egyetem kohómérnöki karán szerzett diplomát, a metallurgiai szak öntő ágazatán 1971-ben.

Az Öntödei Választmány elnökségében kezdett el dolgozni, majd pár hónap után átlépett az LKM Diósgyőri Acélöntődébe, ahol 25 évet dolgozott, művezető, főművezető, technológus, műszaki osztályvezető, minőségügyi és technológiai vezető, valamint műszaki igazgatóhelyettes beosztásokban.

Munkáját Kiváló Ifjú Mérnök, Kiváló Dolgozó kitüntetésekkel ismerték el. A gyártmánystruktúra rendkívül gazdag volt, főleg nagyméretű öntvények (hengerművi hengerek, salaküstök, turbinaházak, csőgyári állványok, ellenűtős kalapács öntvények, esetenként 50 tonnás súlyban) gyártása terén.

1996-ban családi okok miatt munkahelyet változtatott, így nyugdíjazásáig az utolsó 11 évet három munkahelyen: a Csepeli Vasöntődében; a Dunaferr Öntődében; a svájci tulajdonú Eurofönox öntődében dolgozta le. Ezekben a munkahelyeken jól tudta kamatoztatni a Diósgyőrben szerzett technológiai tapasztalatokat.

Nyugdíjazása után öt évig mint műszaki tanácsadó dolgozott a Csepeli Metall Vasöntőde Kft.-nél.

Az OMBKE-nek 1970-től tagja, az Egyesületi Munkáért érem és a Soltz Vilmos-emlékérem tulajdonosa. A mai napig szoros kapcsolatot tart az OMBKE csepeli helyi szervezettel.

Marczis Gáborné dr. Bókony Gizella
1947. december 1-jén született Tüske-

váron. Középiskolai tanulmányait a Veszprémi Vegyipari Technikum színesfémipari tagozatán végezte, majd a Miskolci Nehézipari Műszaki Egyetem Kohómérnöki karának technológus szakán 1971-ben szerzett diplomát.

Egyetemi tanulmányainak befejezését követően az Ózdi Kohászati Üzemek Technológiai és Kutatási Főosztályán vállalt munkát, ahol először technológus mérnökként, majd csoportvezetőként dolgozott. Szakterülete a Rúd-Drót Hengermű beruházását követő gyártástechnológia kialakítása volt.

1979-től az RDH Technológiai és Műszaki Osztályának vezetője, majd a gyáregység főmérnöke volt. 1984-től az ÓKÚ Értékesítési Főosztályának vezetője, majd 1990-től az Ózdi Acélmű Rt. RDH Gyáregységének vezetője, ezt követően pedig az ÓKÚ projektvezetője volt. 1991-től a Finomhengermű „Munkás” Kft. ügyvezető igazgatója, majd 2002-től nyugállományba vonulásáig a Magyar Vas-és Acélipari Egyesülés igazgatója volt, amelyet 11 éven át eredményesen vezetett.

Az Ózdon eltöltött évek alatt a betonacélgártás területén alapos elméleti és gyakorlati ismeretre tett szert. Valamennyi új betonacél fajta kifejlesztésének részese volt. Az építőipar alapanyag-választékát bővítő, a termékek gazdaságosságát növelő alkotói, újítói tevékenységért 1985-ben Állami Díjat kapott, az Ózdi Kohászati Üzemekben végzett kiemelkedő alkotói tevékenységéért pedig Műszaki Alkotói Díjban részesült. A kiemelkedő műszaki alkotások, találmányok, azok bevezetésének ösztönzésére létreho-

zott NOVOFER alapítvány Gábor Dénes Díjjal tüntette ki.

1995-ben az OMBKE elnöksége Egyesületi Munkáért plakettet, a Magyar Vas- és Acélipari Egyesülés Igazgatótanácsa pedig a Vaskohászatért emlékérmeket adományozott neki.

A magyar vaskohászat mélypontjának idején a Finomhengermű „Munkás” Kft.-ben egy alkotóközösség kialakításával, aktív innovatív munkával kidolgoztak egy eljárást, amellyel az elhasznált vasúti sínekből a magyar szabványnak minden tekintetben megfelelő B.60-40 minőségű betonacélt lehet hengerelni, valamint kialakították a párhuzamos talpú I-gerendák gyártásának lehetőségét. Mindkét eljárás szabadalom lett. A termékválaszték bővítése céljából évente 5-20 új és különleges szelvényt vezettek be.

Nagy folyáshatárú betonacélok gyártástechnológiai feltételei tárgyú kandidátusi disszertációját 1995-ben védte meg, a PhD-fokozatot a következő évben szerezte meg.

A magyar acélipar területén végzett kiemelkedő munkájáért, életpályája elismeréseként 2007-ben Eötvös Loránd-díjban részesült.

Az MTA köztestületi tagja, a Műszaki Tudományok Osztálya Metallurgiai Bizottság tagja, a Magyar Mérnökakadémia tagja. Szakterületének megfelelően doktori disszertációk bírálója, Bíráló Bizottságainak tagja. Mindezen túl részt vesz az MVAE Felügyelő Bizottságának, az OMBKE Ellenőrző Bizottságának, a Szakemberek a Kohászatért Kuratóriumának, az Ózdi Ipari Örökségvédők Baráti körének munkájában. Az OMBKE tiszteleti tagja.

Minden kedves Tagtársunknak, Olvasónknak áldott, békés karácsonyi ünnepeket,
sikerekben gazdag új esztendőt, jó egészséget kíván

a BKL Kohászat szerkesztősége